

Po otci zdědil přezdívku Šroub, po dědovi talent. Marek Votroubek se dvěma spolužáky **SESTROJILI ROBOTU**. V Americe vyhráli soutěž konstruktérů.

Udělám robota, který nahradí popeláře

Pochlubí se, že když chatoval na ICQ a napsal, že si jde uvařit večeři, přišlo mu vzápětí od holek dvačet nadšených vzkazů.

„Odpověděl jsem, že nechápu, čemu se diví. Vždyť chlap, aby za něco stál, musí umět vařit, zehlit a uklízet. Po tomhle mi těch zpráv přišlo 400,“ říká s úsměvem Marek Votroubek (19).

Špatná zpráva pro fanyanky: přítelkyni už má. Studuje gymnázium v Pardubicích.

Tleskali jim i držitelé Nobelovy

V květnu oslnil také americkou porotu. Se dvěma spolužáky z litomyšlského gymnázia získali první cenu ve studentské soutěži vědeckých a technických projektů – Intel ISEF, která je považovaná za mistrovství světa. Úspěš s robotem sestaveným téměř na koleně, v dílně rodičů Votroubkových.

Prorazili v konkurenci 1 500 projektů a tleskali jim i držitelé Nobelovy ceny. „Porotci se ptali, kolik ten robot stál. Nechali jsme je hádat. Půl milionu korun? 200 tisíc? Říkám jim: 1 200 dolarů. Nevěřili,“ vzpomíná Votroubek, šéf projektu. Na počátku byl hec: sestavit robota, který bude umět najít lahev piva a nalít ho do sklenice. Votroubek projekt vymyslel, jeho nejlepší kamarád Petr Bubeníček (19) byl konstruktér mechanické části, Jan Král (20) stvořil počítačový program – mozek robota.

Těch 1 200 dolarů (zhruba 18 tisíc korun) investovali do robota společně. Materiál sháněli, kde se dalo. Jejich sponzorem byly vlastně Šberné suroviny. „Motorky a ozubená kolečka jsme demontovali z kopírek, které jsme našli na vrakovišti,“ tvrdí Votroubek. Zatímco američtí studenti používali kosmické materiály vyvinuté NASA a měli rozsáhlý tým poradců, Čechům prý nikdo nepomáhal a na konstrukci robota koupili v Baumaxu levný profil z hliníku, vypomohli si i stavebnicí Merkur.

Největší komplikace? Výkonné rameno stroje, který slouží jako ruka. Umí se zavírat a otevírat, rotovat a zvedat nahoru a dolů. „Napadlo nás geniální řešení: systém tří trubek. Byl to docela ořech, sežral nám celé vánoční prázdniny, každý den deset hodin,“ vypráví Votroubek. Celý čtvrtý ročník na gymnáziu se prý moc nevyspal – škola do čtyř, pak do dílny, kde byl do půlnoci, pak se teprve učil, budíček v půl sedmé.

„Spolužáci nás lákali do hospody, ale my jsme to chtěli dodělat. Přišli jsme o pár kamarádů, ale stálo to za to. Oni se asi víc bavili, ale my jsme něco dokázali,“ říká. Sebevědomí mu nechybí: „Když potřebuju něco vymyslet, dokážu to,“ tvrdí. Nebo: „S počítačem jsem se naučil, aniž bych otevřel knížku. Pochopil jsem to, protože jsem chtěl.“

Neřiká to jako frajeříci teenager, ale spíš jako lektor školící

na nějakém motivačním kurzu. Nejenže tomu věří, on podle toho žije. „Nehraju žádný hry, na televizi nekoukám. To je ztráta času. Radši jsem si k angličtině a němčině přibral italštinu,“ praví. Takhle se buduje kariéra už od raného věku.

Pracuju od třinácti

Dělal atletiku, s basketbalem to dotáhl do juniorské ligy. Ted jezdí závodně na kole. Odmítl jít na sportovní gymnázium. „Hrál bych ligu, ale byl bych možná guma,“ říká.

Učí se jazyky, baví ho sport, marketing, fotí. Vypadá to, že vyniká ve všem. Co mu nejde? „Neumím hrát na kytaru, to mě mrzí,“ vypálí hned. „Chci to zkusit, ale nemám hudební sluch.“

O sobě moc vyprávět nechce, radši by řešil technické detaily svého robota. Na notebooku ukazuje fotografie a ke každé má miniaturní přednášku. Mluví tak rychle, že sotva stačí artikulovat. „Při rozjezdu se nám uvolnilo 200 wattů tepla. Podobně jako velká

televize, čtvrtina rychlovarné konvice... Solidní pánevka – udělali bychom na tom vajíčka. Kdyby náš robot neměl chladič a ventilátor, tak by se z něj kouřilo.“

Sehraná trojice se pracovně rozpadla. Král je ve čtvrtáku na gymnáziu, Bubeníček studuje v Brně komunikační technologii, Votroubek pražské ČVUT. Rovnoměrně si rozdělili prémie 3 000 dolarů, kterou v Americe vyhráli. Ani jeden zřejmě nevyužije nabídku tamního studia. „Tam je z člověka až moc úzký specialista, chci přemýšlet v souvislostech,“ říká Votroubek a věří, že na rozdíl od svého otce školu dokončí. „Táta se začal věnovat byznysu, obchoduje se skleněnými vláknými. Právě u něj v laborce jsem dělal první brigádu. Od třinácti jsem zvyklý pracovat. Chtěl jsem nový mobil, tak jsem si na něj vydělal. Tak je to skoro se vším.“

Po úspěchu dostal několik nabídek, pro Primu měl sestrojít kamerový jeřáb, ale netroufl si. U studia si přivydělává jako fotograf. Pod vodou fotí plavající batolata. Lukrativní brigádu mu dohodil jeden profesor z ČVUT. „Děláme na společných projektech. Napadlo mě udělat robota, který nahradí práci popelářů,“ prozradí Votroubek. Jeho robot seskočí z auta, najde popelnici, nasadí ji na vidlici, která odpadne: vysype. „Zjistil jsem, že celá Evropa používá stejnou normu popelnice. To by mohla být pecka,“ zasní se. (mel)

V Marek Votroubek (19)

Technik, modelář, fotograf, sportovec, student ČVUT. V jedenácti sestrojil z lega funkční převodovku i se zpátečkou. Jeho tým letos vyhrál v Americe hlavní cenu v soutěži mladých konstruktérů: 3 000 dolarů a nabídku studia na tamní univerzité.